

Chambre des Représentants

SESSION 1954-1955.

8 MARS 1955.

PROPOSITION DE LOI

modifiant l'article 203 du Code d'Instruction criminelle, en vue de permettre l'appel incident en matière pénale.

PROJET DE LOI

instituant l'appel incident en matière répressive pour la défense des intérêts civils.

(Voir doc. 129 (1952-1953).)

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
DE LA JUSTICE (1)

PAR M. MERLOT, J. J.

MESDAMES, MESSIEURS,

Votre Commission de la Justice a examiné la proposition de loi de MM. Charpentier et consorts « modifiant l'article 203 du Code d'Instruction Criminelle en vue de permettre l'appel incident en matière pénale » (S.E. 1954 — n° 31/1 et 2) en y joignant le projet de loi « instituant l'appel incident en matière répressive pour la défense des intérêts civils » déposé le 22 janvier 1953 par le Gouvernement (projet n° 129 (1952-1953) — Am. 734 (1952-1953)).

La proposition et le projet en cause répondent à des préoccupations identiques : sauvegarder au cours des instances répressives, les intérêts des parties au point de vue civil en cas d'appel interjeté par des parties sans que les autres en soient avertis.

(1) Composition de la Commission : MM. Joris, président; Charpentier, De Gryse, Derick, Mme De Riemaeker-Legot, MM. du Bus de Warnaffe, Fimmers, Gendebien, Hermans, Lambotte, Nossent, Robyns. — Daman, Deruelles, Hossey, Housiaux, Mme Lambert, MM. Merlot (Joseph-Jean), Pierson, Rombaut, Soudan, Mme Vanderveken-Van de Plas. — MM. Janssens, Tahon.

Voir :

31 (S. E. 1954) :

- N° 1 : Proposition de loi.
- N° 2 : Amendements.

Kamer der Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1954-1955.

8 MAART 1955.

WETSVOORSTEL

tot wijziging van artikel 203 van het Wetboek van Strafvordering, ten einde tegenberoep in strafzaken mogelijk te maken.

WETSONTWERP

tot instelling van het incidenteel beroep in strafzaken ter verdediging van de burgerlijke belangen.

(Zie stuk 129 (1952-1953).)

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE
VOOR DE JUSTITIE (1), UITGEBRACHT

DOOR DE HEER MERLOT, J. J.

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

Uw Commissie voor de Justitie heeft het wetsvoorstel van de heren Charpentier c.s. « tot wijziging van artikel 203 van het Wetboek van Strafvordering, ten einde het tegenberoep in strafzaken mogelijk te maken » (B.Z. 1954 - n° 31/1 en 2) onderzocht samen met het op 22 Januari 1953 door de Regering ingediende wetsontwerp « tot instelling van het incidenteel beroep in strafzaken ter verdediging van de burgerlijke belangen » (ontwerp n° 129 (1952-1953) — Amend. 734 (1952-1953)).

Het voorstel en het ontwerp gaan uit van eenzelfde streven : de burgerlijke partijen in de loop van het strafgeding te vrijwaren in geval van hoger beroep ingesteld door partijen zonder dat de andere partijen daarvan in kennis werden gesteld.

(1) Samenstelling van de Commissie : de heren Joris, voorzitter; Charpentier, De Gryse, Derick, Mevr. De Riemaeker-Legot de heren du Bus de Warnaffe, Fimmers, Gendebien, Hermans, Lambotte, Nossent, Robyns. — Daman, Deruelles, Hossey, Housiaux, Mevr. Lambert, de heren Merlot (Joseph-Jean), Pierson, Rombaut, Soudan, Mevr. Vanderveken-Van de Plas. — de heren Janssens, Tahon.

Zie :

31 (B. Z. 1954) :

- N° 1 : Wetsvoorstel.
- N° 2 : Amendementen.

Dans l'exposé des motifs du projet gouvernemental, M. Charles du Bus de Warnaffe s'exprimait comme suit :

« Par contre, au point de vue des intérêts civils, le système actuel de l'appel devant la juridiction répressive est défectueux.

» Sur le seul appel du prévenu, la juridiction d'appel ne peut élever le montant des dommages-intérêts alloués à la partie civile par le premier juge.

» Si, au contraire, c'est la partie civile qui interjette seule appel, le prévenu, acquitté par le premier juge, peut être condamné à des dommages-intérêts et à tous les frais envers la partie civile ; dans le cas où les dommages-intérêts ont été alloués par le premier juge, ils peuvent être augmentés mais le prévenu ne peut obtenir la diminution.

» Or, il arrive qu'une partie interjette appel le dernier jour utile et que l'autre partie n'en soit pas informée ou qu'elle ne se trouve plus dans le délai utile pour répondre à cet appel. Cette situation est contraire à l'équité. Dans bien des cas, en effet, une partie renonce à interjeter appel, bien qu'elle ne soit pas entièrement satisfaite du jugement rendu, dans la pensée que l'autre partie y renoncera également et que l'affaire sera ainsi terminée.

» Si, contrairement à cette attente, l'action civile est déférée à la juridiction du second degré dans les conditions envisagées, cette partie doit se borner à combattre l'appel sans pouvoir espérer retirer un avantage quelconque de cette procédure.

» La jurisprudence a tenté, autrefois, de remédier à cette situation en étendant à la procédure en matière répressive l'application des dispositions du dernier alinéa de l'article 443 du code de procédure civile qui permet à l'intimé d'interjeter incidemment appel en tout état de cause. Mais cette tentative a dû être abandonnée, l'action civile intentée devant la juridiction répressive étant exclusivement soumise aux règles instituées par le code d'instruction criminelle tant en ce qui concerne l'appel incident que l'appel principal. (Brux., 31 janvier 1862. *Pas.* 1862. II. 67).

» Le Gouvernement estime que si l'on admet l'appel incident, sans condition de délai, dans les instances civiles, il n'y a aucune raison de ne pas l'autoriser lorsque l'action civile est jointe à l'action répressive. »

Quant à M. Charpentier il veut, par sa proposition de loi, éviter les risques considérables que font courir aux particuliers les règles de forclusion actuelles, car il écrit dans ses développements :

« En matière pénale, au contraire, l'article 203 du code d'instruction criminelle et l'article 205 fixant des délais de 10 ou 15 jours à dater du prononcé du jugement. Ces délais étant expirés, les parties qui n'ont pas fait appel sont déchues de tout droit de faire appel, même si les parties adverses ont fait appel en ce qui les concerne. »

» Les recours ouverts par ces dispositions aux différentes parties énumérées à l'article 202 du Code d'instruction criminelle sont donc essentiellement personnels et indépendants.

» Il est vrai que l'appel interjeté par le Ministère public défère le litige en son entier à la juridiction supérieure, mais sous l'angle pénal seulement. Cet appel est sans effet au point de vue des intérêts civils.

In de memorie van toelichting van het regeringsontwerp liet de heer Charles du Bus de Warnaffe zich uit als volgt :

« Daarentegen is, uit het oogpunt van de burgerlijke belangen, het huidige stelsel van het beroep voor het strafrecht gebrekkig.

» Het beroep van de beklaagde volstaat niet opdat de rechter in hoger beroep het bedrag van de door de eerste rechter aan de burgerlijke partij toegekende schadevergoeding zou kunnen verhogen.

» Indien integendeel de burgerlijke partij alleen beroep instelt, kan de door de eerste rechter vrijgesproken beklaagde tot schadevergoeding en tot alle kosten tegenover de burgerlijke partij worden veroordeeld; werd door de eerste rechter schadevergoeding toegekend, dan kan deze verhoogd worden maar de beklaagde kan er geen vermindering van bekomen.

» Welnu, het gebeurt dat een partij op de laatste dienende dag beroep instelt en dat de andere partij hiervan niet is ingelicht of zich niet meer binnen de dienende termijn bevindt om dit beroep te beantwoorden. Deze toestand strookt niet met de billijkheid. Het gebeurt inderdaad vaak dat een partij, alhoewel het gewezen vonnis haar niet gans voldoet, er van afziet beroep in te stellen, in de mening dat de andere partij er eveneens van afziet en dat de zaak aldus zal beëindigd zijn.

» Wordt, in strijd met deze verwachting, de burgerlijke verordening aan de rechtbank van hogere aanleg in dergelijke omstandigheden onderworpen, dan moet de partij zich beperken tot het bestrijden van het beroep zonder dat zij kan hopen enig voordeel uit deze rechtspleging te halen.

» De rechtspraak heeft vroeger getracht deze toestand te verhelpen door de toepassing van de bepalingen van het laatste lid van artikel 443 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, waarbij het de gedaagde in beroep toegelaten is in elke stand van het geding incidenteel beroep in te stellen, tot de rechtspleging in strafzaken uit te breiden. Maar deze poging moest worden opgegeven daar de voor het strafrecht ingestelde burgerlijke vordering uitsluitend onder de door het Wetboek van Strafvordering ingestelde regelen viel, zowel wat het incidenteel beroep als wat het beroep ten principale betreft (Brussel, 31 Januari 1862 — *Pas.* 1862, II, 67).

» De Regering is van oordeel dat zo men het incidenteel beroep, zonder voorwaarde van termijn, aanvaardt in de burgerlijke gedingen, er geen reden toe is het niet toe te laten wanneer de burgerlijke vordering bij de strafvordering wordt gevoegd. »

De heer Charpentier, van zijn kant, wenst door zijn wetsvoorstel het aanzienlijk risico uit te schakelen, waaraan de particulieren wegens de huidige regelen inzake verval zijn blootgesteld; want hij schrijft in zijn toelichting :

« In strafzaken, daarentegen, worden door de artikelen 203 en 205 van het Wetboek van Strafvordering termijnen van 10 of 15 dagen, te rekenen van de uitspraak van het vonnis, gesteld. Na het verstrijken van die termijnen, worden de partijen die geen hoger beroep hebben ingesteld, vervallen verklaard van ieder recht van hoger beroep, zelfs indien de tegenpartijen, wat hen betreft, hoger beroep hebben ingesteld.

» Het hoger beroep, dat krachtens die bepalingen openstaat voor de verschillende in artikel 202 van het Wetboek van Strafvordering opgenoemde partijen, is dus volstrekt persoonlijk en zelfstandig.

» Weliswaar wordt het geding in zijn geheel, ingevolge het hoger beroep ingesteld door het Openbaar Ministerie, verwezen naar de hogere Rechtsmacht, doch alleen in strafrechtelijk opzicht. Dit hoger beroep heeft geen uitwerking wat de burgerlijke belangen betreft.

» Il apparaît donc que si le Ministère public est seul appelant, la partie civile ne peut bénéficier de l'appel. »

Ces préoccupations ont été celles de votre Commission.

Elle a examiné, si la solution la plus souple et la plus large des difficultés envisagées, ne consistait pas à donner à l'appel interjeté par l'une des parties, un effet dévolutif à l'égard de toutes les autres.

Elle y a renoncé, considérant que cette manière de faire pourrait attirer devant la juridiction d'appel, contrairement à leur volonté, des parties entre lesquelles appel n'a pas été interjeté.

Votre Commission pense que la bonne solution est de permettre à la partie intimée de faire appel incident par simples conclusions prises à l'audience devant la juridiction d'appel.

Cette manière de faire ne couvre cependant pas le cas spécial où peut se trouver la partie civile lorsque, de plusieurs prévenus ou civilement responsables, un seul fait appel.

Sans doute, vis-à-vis de l'appelant ses droits sont-ils protégés par la voie de l'appel incident, mais elle serait alors sans recours contre celui — ou ceux — des prévenus ou civilement responsables qui n'ont pas interjeté appel principal.

La Commission a estimé que, pour cette éventualité, il convient que la partie civile contre qui un prévenu a interjeté appel, dispose d'un délai supplémentaire pour appeler éventuellement les autres prévenus ou civilement responsables à la cause.

Dès lors, partant des textes qu'elle a réexaminés et pour répondre aux préoccupations qui viennent d'être indiquées, votre Commission a arrêté un texte nouveau lequel, en ce qui concerne les intérêts civils débattus devant les juridictions répressives, pose les principes suivants :

1) Les règles de l'appel des jugements prononcés par les Tribunaux de police seront celles qui règlent les appels des jugements prononcés par les Tribunaux correctionnels;

2) l'article 203 du Code de procédure civile modifié par l'Arrêté royal du 24 mars 1936 est repris;

3) il est inséré entre le 1er et le 2e alinéa de l'article 203 ancien, un alinéa nouveau visant le cas où un seul des prévenus ou civilement responsables aurait interjeté appel contre la partie civile et octroyant, dans ce cas, à cette dernière, un délai supplémentaire pour interjeter appel principal contre ceux des prévenus et civilement responsables qu'elle entend maintenir à la cause;

4) enfin, un paragraphe nouveau établit pour tout intimé le droit de faire appel incident par simples conclusions prises à l'audience devant la juridiction d'appel;

5) ces règles nouvelles sont étendues aux juridictions militaires.

Dans le texte qu'elle vous soumet, votre Commission de la Justice a maintenu deux expressions qu'elle croit devoir expliciter :

1. — Dans l'article 203 proposé figure l'expression « jugements qui portent condamnation, acquittement ou absolution ».

Pour déterminer la notion de jugement d'absolution, il

» Ingeval het Openbaar Ministerie alleen hoger beroep instelt, blijkt het dus dat de burgerlijke partij hiervan niet kan genieten. »

Uw commissie heeft zich door die overwegingen laten leiden.

Ze heeft nagagaan of de soepelste en ruimste oplossing van de moeilijkheden niet zou zijn aan het door één van de partijen ingestelde hoger beroep een devolutive uitwerking te verlenen ten opzichte van al de andere partijen.

Zij heeft daarvan afgezien op grond van de overweging dat aldus partijen tussen welke geen hoger beroep is ingesteld, tegen hun wil vóór de rechtsmacht in beroep zouden kunnen opgeroepen worden.

Uw commissie is van mening dat de goede oplossing zou zijn, aan de gedaagde partij de gelegenheid te geven om incidenteel beroep in te stellen bij de eenvoudige conclusie genomen ter terechtzitting vóór de rechtsmacht in beroep.

Zo wordt echter geen rekening gehouden met het bijzonder geval waarin de burgerlijke partij zich kan bevinden wanneer, van verschillende verdachten of burgerlijk aansprakelijken, één enkele hoger beroep instelt.

Weliswaar worden haar rechten tegenover de eiser in beroep door middel van het incidenteel beroep gevrijwaard, maar ze zou dan over geen enkel rechtsmiddel meer beschikken tegen diegene of diegenen van de verdachten of burgerlijk aansprakelijken die geen beroep ten principale hebben ingesteld.

De Commissie was van mening dat de burgerlijke partij, tegen welke een verdachte hoger beroep heeft ingesteld, met het oog op die eventualiteit dient te beschikken over een bijkomende termijn om, in voorkomend geval, de andere verdachten of burgerlijk aansprakelijken bij de zaak te betrekken.

Uitgaande van de door haar opnieuw onderzochte teksten, en om tegemoet te komen aan het zo even aangeduide streven, heeft uw commissie dan ook een nieuwe tekst opgemaakt, die met betrekking tot de vóór de strafrechtbanken behandelde burgerlijke belangen op de volgende beginselen berust :

1) Voor het hoger beroep tegen de door politierechtbanken gewezen vonnissen gelden dezelfde regelen als voor het hoger beroep tegen vonnissen, uitgesproken door de correctionele rechtbanken;

2) Artikel 203 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, gewijzigd door het Koninklijk besluit van 24 Maart 1936, wordt overgenomen;

3) Tussen het eerste en het tweede lid van het vroeger artikel 203 wordt een nieuw lid ingevoegd, dat slaat op het geval wanneer één enkele van de verdachten of burgerlijk aansprakelijken hoger beroep instelt tegen de burgerlijke partij, en waarbij in dat geval aan laatstgenoemde een bijkomende termijn wordt verleend om beroep ten principale in te stellen tegen de verdachten en burgerlijk aansprakelijken die zij bij de zaak willen behouden;

4) In een nieuw lid wordt ten slotte voor elk gedaagde het recht erkend incidenteel beroep in te stellen, eenvoudig bij ter terechtzitting genomen conclusie vóór de rechtsmacht in hoger beroep;

5) Deze nieuwe regelen worden tot de militaire gerechten uitgebreid.

In de U voorgelegde tekst heeft de commissie voor de Justitie twee uitdrukkingen behouden, waaromtrent ze enige uitleg wil verschaffen :

1. — In het voorgestelde artikel 203 komt de uitdrukking « vonnissen waarbij tot veroordeling, vrijspraak of ontslag van rechtsvervolgung wordt beslist » voor.

Om het begrip « ontslag van rechtsvervolgung » te bepa-

faut se reporter aux articles 177 et 182 de la loi du 20 juillet 1814 toujours en vigueur à l'heure actuelle.

2. — Le 2e alinéa de l'article 3 du projet porte que « la déclaration d'appel est faite au greffe du Conseil de Guerre par l'Auditeur, le condamné et la partie civile... »

Il importe de préciser que l'expression « le condamné » vise le prévenu et éventuellement le civilement responsable.

Le texte ci-après que votre Commission de la Justice soumet à votre approbation a été arrêté à l'unanimité.

Le présent rapport a été approuvé à l'unanimité.

Le Rapporteur,

Le Président,

J.J. MERLOT.

L. JORIS.

TEXTE ADOPTÉ PAR LA COMMISSION.

PROJET DE LOI

instituant l'appel incident en matière répressive pour la défense des intérêts civils.

Article premier.

L'article 174 du Code d'Instruction Criminelle est remplacé par le texte suivant :

« L'appel des jugements rendus par le Tribunal de police sera porté devant le Tribunal correctionnel.

» Il sera interjeté dans les mêmes délais, conditions et formes que l'appel des jugements rendus par le Tribunal correctionnel. »

Art. 2.

L'article 203 du Code d'Instruction Criminelle complété par l'article 3, § 1er de l'Arrêté royal n° 258 du 24 mars 1936 est remplacé par le texte suivant :

« Article 203. — § 1er. — Il y aura, sauf l'exception portée en l'article 205 ci-après, déchéance de l'appel, si la déclaration d'appeler n'a pas été faite au greffe du tribunal qui a rendu le jugement, dix jours au plus tard après celui où il a été prononcé, et si le jugement est rendu par défaut dix jours au plus tard après celui de la signification qui en aura été faite à la partie condamnée ou à son domicile.

» § 2. — Lorsque l'appel sera dirigé contre la partie civile, celle-ci aura un délai supplémentaire de cinq jours pour interjeter appel contre les prévenus et les personnes civilement responsables qu'elle entend maintenir à la cause, sans préjudice de son droit de faire appel incident conformément au paragraphe 4.

» § 3. — Pendant ces délais et pendant l'instance d'appel il sera sursis à l'exécution du jugement. Toutefois, les jugements sur l'action publique autres que ceux qui portent condamnation, acquittement ou absolution et les jugements

len, verwijzen we naar de artikelen 177 en 182 van de wet van 20 Juli 1814, die nog altijd van kracht is.

2. — In het 2e lid van artikel 3 van het voorstel wordt bepaald dat « de verklaring van beroep wordt gedaan op de griffie van de krijgsraad door de krijgsauditeur, de veroordeelde en de burgerlijke partij... »

Het is van belang te preciseren dat door de uitdrukking « de veroordeelde » bedoeld wordt : de verdachte en eventueel de burgerlijk aansprakelijke.

Hiernavolgende tekst, die U door de Commissie voor de Justitie ter goedkeuring voorgelegd wordt, werd eensgezind vastgesteld.

Dit verslag werd eenparig goedgekeurd.

De Verslaggever,

De Voorzitter,

J.J. MERLOT.

L. JORIS.

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE.

WETSONTWERP

tot instelling van het incidenteel beroep in strafzaken ter verdediging van de burgerlijke belangen.

Eerste artikel.

Artikel 174 van het Wetboek van Strafvordering wordt door de volgende tekst vervangen :

« Hoger beroep van de vonnissen, door de politierechtbank gewezen, wordt voor de correctionele rechtbank gebracht.

» Het wordt ingesteld binnen dezelfde termijnen, onder dezelfde voorwaarden en vormen als het hoger beroep van de door de correctionele rechtbank gewezen vonnissen. »

Art. 2.

Artikel 203 van het Wetboek van Strafvordering, aangevuld door artikel 3, § 1, van het Koninklijk besluit n° 258 van 24 Maart 1936, wordt vervangen als volgt :

« Artikel 203. — § 1. — Behalve de uitzondering vermeld in artikel 205 hierna, vervalt het recht van hoger beroep, indien de verklaring dat het hoger beroep wordt ingesteld niet afgelegd werd op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, uiterlijk tien dagen na de dag van de uitspraak; en, indien het vonnis bij verstek is gewezen, uiterlijk tien dagen na de dag van de betekening er van aan de veroordeelde partij of aan haar woonplaats.

» § 2. — Is het hoger beroep tegen de burgerlijke partij gericht, dan beschikt deze over een bijkomende termijn van vijf dagen om tegen de verdachten en burgerlijk aansprakelijken die zij bij de zaak wil behouden hoger beroep in te stellen, onverminderd haar recht incidenteel beroep in te stellen, overeenkomstig § 4.

» § 3. — Gedurende die termijnen en gedurende het gedrag in hoger beroep wordt de tenuitvoerlegging van het vonnis opgeschort. De vonnissen over de publieke vordering, met uitzondering van deze waarbij tot veroordeling,

sur l'action civile peuvent être déclarés exécutoires provisoirement, nonobstant appel, par une disposition spécialement motivée.

» § 4. — Dans tous les cas où l'action civile sera portée devant la juridiction d'appel, l'intimé pourra, jusqu'à la clôture des débats sur l'appel, faire appel incident par conclusions prises à l'audience. »

Art. 3.

L'article 2 de l'arrêté-loi du 27 janvier 1916 réglant la procédure d'appel des jugements rendus par les Conseils de guerre, modifié par l'arrêté-loi du 20 avril 1917 et par la loi du 6 décembre 1938 est remplacé par les dispositions suivantes :

« Article 2. — § 1er. — La déclaration d'appel est faite au greffe du Conseil de guerre par l'Auditeur militaire, le condamné et la partie civile, dans les dix jours à compter du jugement, sous peine de déchéance. L'Auditeur général se pourvoit en appel au moyen d'une déclaration faite au greffe de la Cour Militaire, dans le délai de 15 jours à dater du jugement.

» § 2. — Lorsque l'appel est dirigé contre la partie civile celle-ci a un délai supplémentaire de cinq jours pour faire appel contre les prévenus et les personnes civilement responsables qu'elle entend maintenir à la cause, sans préjudice de son droit de faire appel incident, conformément au § 3.

» § 3. — Dans tous les cas où l'action civile est portée devant la Cour Militaire, l'intimé peut, jusqu'à la clôture des débats sur l'appel, interjeter appel incident par conclusions prises à l'audience. »

vrijspraak of ontslag van rechtsvervolging wordt besloten, en de vonnissen over de burgerlijke vordering kunnen echter, bij een bijzonder met redenen omklede beschikking, voorlopig uitvoerbaar worden verklaard, niettegenstaande hoger beroep.

» § 4. — In al de gevallen waarin de burgerlijke vordering vóór de rechtsmacht in hoger beroep wordt gebracht, kan de gedaagde, tot de sluiting der debatten over het hoger beroep, incidenteel beroep instellen bij ter terechtzitting genomen conclusie. »

Art. 3.

Artikel 2 van de besluitwet van 27 Januari 1916 tot regeling van de rechtspleging in hoger beroep van de door de krijgsraden gewezen vonnissen, gewijzigd bij de besluitwet van 20 April 1917 en bij de wet van 6 December 1938, wordt door de volgende bepalingen vervangen :

« Artikel 2. — § 1. — De verklaring van hoger beroep wordt gedaan op de griffie van de krijgsraad door de krijgsauditeur, de veroordeelde en de burgerlijke partij, binnen tien dagen te rekenen van het vonnis, op straffe van verval. De auditeur-generaal gaat in hoger beroep door middel van een verklaring op de griffie van het Militair Gerechtshof gedaan, binnen de termijn van vijftien dagen te rekenen van het vonnis.

» § 2. — Is het hoger beroep tegen de burgerlijke partij gericht, dan beschikt deze over een bijkomende termijn van vijf dagen om tegen de verdachten en burgerlijk aansprakelijken die zij bij de zaak wil behouden hoger beroep in te stellen, onverminderd haar recht incidenteel beroep in te stellen, overeenkomstig § 3.

» § 3. — In al de gevallen waarin de burgerlijke vordering voor het Militair Gerechtshof wordt gebracht, kan de gedaagde, tot de sluiting der debatten over het hoger beroep, incidenteel beroep instellen bij ter terechtzitting genomen conclusie. »